

skulle have Kapitalen, være mest tilbøjelige til at være billigst mulige i deres Fordringer med Hensyn til Aaremaalet, hvormed der skal kapitaliseres. — og da Renten herhjemme paavirktes af og staar i et vist Forhold til Renteforholdene i Udlandet, forekommer det mig, at da der som sagt, som Loven nu er, kan være megen Sandsynlighed for, at der netop vil blive afløst mest Tiende, naar Renten er høj herhjemme og altsaa ogsaa forholdsvis høj i Udlandet, saa kan der, som Loven nu er, godt fremkomme et betydeligt Kurstab for Statskassen ved Midlernes Tilvejebringelse. Under saadanne Forhold kan det let tænkes, at Statskassen kan komme til at tabe endog en Del mere end 3 pCt. ved Fremskaffelsen af Tiendelaansmidlerne. Vi behøve ikke at gaa saa langt tilbage i Tiden for at komme til en Tid, da Statsobligationerne stod meget lavere i Kurs end nu. I 1891—92 stod de $3\frac{1}{2}$ pCt. Statsobligationer saaledes en Tid i ca. 93, og i 1878 stod endogsaa 4 pCt. Statsobligationer til en Tid i en Kurs af 87—88, men hvis dette Forslag bliver til Lov og Afløserne altsaa, naar Kursen er nogenlunde gunstig, kunne faa Midlerne tilvejebragte ved Udstedelsen af 3 pCt. Obligationer, var det ret sikkert, at Afløsningen saa særlig vilde finde Sted, naar Kursen paa 3 pCt. Obligationer var forholdsvis god; Statskassens Tab vilde da højst kunne blive 3 pCt. og maaske ikke en Gang saa meget. Og det er jo givet, at den Tiende, der en Gang er afløst med et saadant Tab for Statskassen paa ikke over 3 pCt., ikke senere kan blive afløst igen med større Tab for Statskassen, hvad der maaske nok kunde risikeres, den ellers kunde blive, naar ikke den bestaaende Lov ændres som foreslaaet. Endelig har Statskassen en ikke saa ringe Chance for igen at indvinde Kurstabet ved Indkøb i det belejlige Øjeblik af de udstedte 3 pCt. Obligationer, hvis Kurs jo ligesom andre rentebærende Papirer selvfølgelig gaar op og ned. Og selv om den til Tider kan komme op mod pari, hvad den ogsaa allerede har været, vil den dog sikkert ogsaa af og til gaa meget væsentlig ned derunder; for Tiden er den jo noget under pari. Saa alle Forhold vel overvejede er det min Opfattelse, at det foreslaaede Lovforslags Gennemførelse slet ikke kan siges at være stridende mod Statskassens Interesser, snarere tværtimod. Vi foreslaa af den Grund ogsaa, at det Beløb, som der aarlig kan være Tale om at tilvejebringe paa den Maade til Afløsning af Tiender, maa sættes op fra 4 Mill.

Kr., som Loven nu bestemmer, til 10 Mill. Da Statskassens Kurstab i alle Tilfælde er begrænset, og da alle Faktorer ere interesserede i at faa saa mange Tiender som mulig afløste, netop naar Forholdene ere gunstige derfor, er det Forslagsstillernes Haab, at den Bestemmelse, naar man ellers kunde enes om det andet, ikke skulde møde nogen væsentlig Modstand; thi det maa jo ellers erkendes, at det er en virkelig reel Ændring i Tiendeafløsningsloven, og at den for saa vidt falder lidt uden for Rammen, som vi ellers have holdt os indenfor.

Hvis man ellers skulde kunne enes om Sagen, vilde jeg gerne henstille, om man ikke skulde kunne finde det rigtigt i nogen Maade at lempe Amortisationsbetingelserne. Nu er det bestemt i Tiendeafløsningsloven, at alle Tiendelaan skulde amortiseres paa 60 Aar. Det kan have sin Fordel, at der er faste Forhold at gaa efter, men hvis det ellers ikke skulde møde særlig Modstand fra Administrationens Side, tror jeg, at det vilde blive paaskønnet, hvis man stillede Tiendeafløserne lidt friere i den Henseende, saaledes at de f. Eks. fik Valget imellem enten at amortisere paa denne Maade i 60 Aar eller paa den Maade, at de svarede enten $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ pCt. halvaarlig ud over Renten til Amortisation. Der er nemlig nogle, der ønske at faa en saadan Behæftelse afviklet saa hurtigt, som det kan lade sig gøre med en nogenlunde rimelig aarlig Ydelse, andre se kun paa at faa den aarlige Ydelse saa lav som muligt. Hvis det kunde vinde Tilslutning, og Loven kunde blive gennemført, saa vilde det føre til, at naar Tiendelaanene bleve amortiserede til pari, vilde den aarlige Ydelse i alt blive enten $3\frac{1}{2}$ pCt., 3 pCt. Rente og $\frac{1}{2}$ pCt. Afdrag, og saa vilde hele Forholdet være afviklet paa 65 Aar, altsaa i et ikke stort længere Aaremaal end det, der nu er bestemt, eller ogsaa 4 pCt. aarlig, 3 pCt. Rente og 1 pCt. Afdrag, og saa vilde Tiendelaanene være afviklede paa ca. $46\frac{1}{2}$ Aar, altsaa $13\frac{1}{2}$ Aar kortere Tid end ved den nugældende Lov, uden at der skulde svares mere end 4 pCt. i det hele aarlig. Det viser sig ogsaa ved dette Eksempel, at man vilde naa en meget væsentlig Forbedring ved Gennemførelsen af Forslaget, idet Forskel len mellem at faa Forholdet afviklet paa et Aaremaal, der er $13\frac{1}{2}$ Aar kortere end det nuværende, uden at Udgiften er større aarlig, er meget betydelig. Vi have dog ikke villet foreslaa det, inden det muligvis kunde vise sig, at der var Stemning for en saadan Ordning; vi have, som jeg alle